

Eilíf hvíld.

Eitthvert sinn er eg heyrði hina alkunnu kirkjubæn um að guð gefi framliðnum eilífa hvíld, mærgendurtekna við eitthvert mjög leiðinlegt lag, kom mér í hug, að vert væri að minna á, hversu mjög ber að forðast, að ætla að vera hátíðlegur með því að vera leiðinlegur og þvaðurkendur. Hvað er eilíf hvíld? Væri dauðinn endir alls, þá gæti ekki verið um neina hvíld að ræða. En ef lífað er áfram, hvaða vit er þá í því að tala um eilífa hvíld eftir örstutt líf, eins og jafnvel lengsta mannsævi er hér á jörðu. Sannleikurinn er þá líka á þá leið, að ástandið eftir dauðann er ekki eintóm hvíld, heldur mjög á hinn veginn, minni og minni þörf fyrir hvíld — ef vel hefir stefnt — en vaxandi hæfileiki til að leysa af hendi ávalt meira og merkilegra starf, taka ávalt meiri og fullkonnari þátt í sköpunarverkinu. En það er einmitt tilgangur lífsins, að geta betur og betur orðið samstarfandi guði í að skapa heiminn. En því miður er ástandið hér á jörðu oft og að miklu leyti þannig, að segja mætti að reynt

sé af fult svo miklum áhuga til að vera andskotanum samstarfandi í að spilla og tefja fyrir sköpunarverkinu.

Helgi Pjeturss.

V. 5/5. '10